

JULIA FIEDORCZUK

Maisema ja pikkutyttö

haluaisin sanoa – tytölle, heille molemmille –
mennään makaamaan ruohon alle, mennään makaamaan
kuivattujen laivojen varjoon, jätetään kohtalon asiat
noille plataaneille, haluaisin sanoa, katsokaa,

mutta minä vain silitän läpinäkyvää taivasta. aurinko
on siirtynyt ja vihreä tikka on tullut näkyviin. ruvetaan jo nukkumaan,
haluaisin sanoa, ruvetaan
matoksi, pölykanahkaksi, mutta jään vain seisomaan

naurupilveen ja *tule takaisin* on se
mitä en sano, kun tyttö juoksee ruohikolle
ulkoisena kuin maailma ja sillä hetkellä kuolee joku toinen

on toivon aika
ja epätoivon
väliä on tulella ja jäällä

runo runo ole kuin sielun tumma yö

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Psalm I

for M.M.

some poems can no longer be written.
some could not be written till now.
nighttime despair because of the children, the drowned
children, the hanged children, the burned
children, the massacred children, the favorite toys of children
in the plane wreck, because motherhood
is a life sentence, while despair seek adornments
and desirable shapes, so as to dress up in them,
to be covered up, to be protected;
so best be quiet, I'm saying, so I'm saying: none
of your bones will be broken, let's say,
"you shall want for nothing", let's say,
"a tree will be planted by the flowing waters" —

Translation by Bill Johnston

Psalmi 31

R.K:lle

tiainen istahti ikkunalaudalle kuin uutinen
sumun tuottama, lokakuun
vaihdos marraskuiksi koivuissa tammissa lepissä,
kylmänkestävissä kukissa, hautausmailla
missä isämme eivät kirjoittaneet muistelmiaan,
missä eivät tunnista lapsiamme,
runojamme eivätkä meitä. televisio lähetti Puolaa,
joka sortui, ja sitten ei sortunut, ja sitten taas
sortui, ja sitten ei, ja sitten aurinko
työnsi sivuun oksien siluetit, ja yhtäkkiä
tiainen imeytyi taivaaseen ennen kuin ehdin sanoa
muista minut, paina mieleesi –

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Mantereita ja valtameriä

Sananmukaisesti tuli on minulle rakas.
Joskus sen tuntee jalkapohjissa.
Se kertoo siitä, että kerran kaikki oli jumalallista merta.
Maan syvä aika sen sijaan ilmenee niin huolestuttavina lukuina,
että niiden huomaaminen on muuttanut ihmisen ajattelun.

Joka, kuten tiedetään, edellyttää maata
jalkojen alle ja otollista tunnelmaa.
Siitä näkökulmasta aurinko on jonkinlainen ikuisuus
ja meri itsepäinen subteksti.

Paikassa
on mieltä, jos voi kaivaa haudan.
Taloja voi rakentaa vain tiettyihin paikkoihin.
Kaikesta huolimatta ihmiset uskovat näiden jälkien pysyvyyteen,
vaikka kaikki tietävät, että parempi on kourallinen rauhaa.
Joissakin versioissa puhutaan kalojen rukousten täyttymisestä.

Niin tai näin, kaaoksella on omat lakinsa.
Aine on tavallaan kiinteää, mutta onhan meillä kyynleetkin, ja niitä on joka sanassa:

sillä suola on ihan kielen päällä, pisteenä i:llä.

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Orionin olkapää

Suurta kuohuntaa näillä sileillä merillä,
kalojen raskaat, tummat ruumiit tulevat koolle.
Henki tekee pakkolaskun veteen,
luisuu, leikkaa vettä, hidastaa nopeutta, aikaa.

On aika erottaa aurinkotakin liepeet,
vapauttaa tuuli –

ja siinä kaikki.

Tähtienvälistä pölyä ensi puiden lehdillä.
Rukoukseen vaipunut jänis puistelee pois suolaisen kasteen,
painautuu lämpimään maahan kuuntelemaan kuohuvaa sykettä.

Assimilaatio ja dissimilaatio. CO₂, H₂O,
ja valo, valo, valo,
aineen vaihdunta aineeksi, kasvuksi ja kypsymiseksi
aaltoilevan Galaksin litteässä kiekossa.

Musta kuolema sykkii hiljaa tähtien välissä,
”Pyörivät taivaiden akselin ympäri”
nuo liekehtivät, Betelgeuze, Rigel ja Bellatrix –
Niittäjät ajavat syystaivaalla, katso!

Me katsomme. Hiuksissasi on sumua ja hämähäkinseittä,
kädessäsi muovikassi täynnä kylmiä päärynöitä.

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Relentlessy Craving

B.G:lle

runo runo pysy lujana
kuin iskuaalto, kuin Griegin A-molli-konsertto
kasvata juuret, etsi lähde, kuki, kanna hedelmää
herää eloon, haluan vertasi

runo, runo ole yhtä vaarallisen kaunis
kuin juopunut nainen Munchin maalauksessa
väliä on vain perusväreillä, keltaisella, mustalla, punaisella
väliä on tulella

on toivon aika
ja epätoivon

väliä on tulella
jos ei ole ruumista
eikä tiedä mitään rakkaudesta
eikä kuolemasta

runo, runo ole auringossa
maailman silmässä
siinä kun leipä muuttuu liikkeeksi
ikuisessa hajoamisessa, joka on kaiken synteessin edellytys
veressä

tuli
tule

on toivon aika
ja epätoivon
väliä on tulella ja jäällä

runo runo ole kuin sielun tumma yö

Suomentanut Tapani Kärkkäinen